

Istraživanje Demostata
BEDA POLITIČKOG PRAGMATIZMA

Šta će biti sa MiG-ovima iz Rusije
BUDŽENJE ĐUNTE

BiH 7 KM; Hrvatska 33 HRK; Makedonija 200 MKD; Crna Gora 3,50 EUR; Slovenija 4,50 EUR

cena 350 RSD

16334
9 770353 802002

VREME

broj
1644
7. jul 2022.

INTERVJU: IVAN ČOLOVIĆ

**SCENA JE SPREMNA
ZA SPOMENIK
MILOŠEVIĆU**

Intervju: Ivan Čolović

SCENA JE SPREMNA ZA SPOMENIK MILOŠEVIĆU

“Razlika između Slobodana Miloševića i Aleksandra Vučića je ona koju vidimo na Korakovim karikaturama. Milošević je tu introvetovan, oči mu se ne vide, on je lik koji deluje iz senke, iz bekstejdža. Nasuprot njemu, Vučić je stalno na pozornici, gleda nas svojim velikim očima sa svih strana i sve vreme zasipa nas svojim beskrajnim govorima. Ali, u suštini, on radi isto što i Milošević – učvršćuje ličnu vlast i nudi san o Velikoj Srbiji, koja se sad zove Srpski svet”

Čini se da građani Srbije ponovo proživljavaju početak devedesetih godina prošlog stoljeća. Sve je tu: nacionalizam, podizanje tenzija, gradnja kulta ličnosti, fascinacija Rusijom, otklon od evropskih vrijednosti, istorijski revizionizam.... O ovim i drugim temama, za “Vreme” govori esejista, izdavač i etnolog Ivan Čolović.

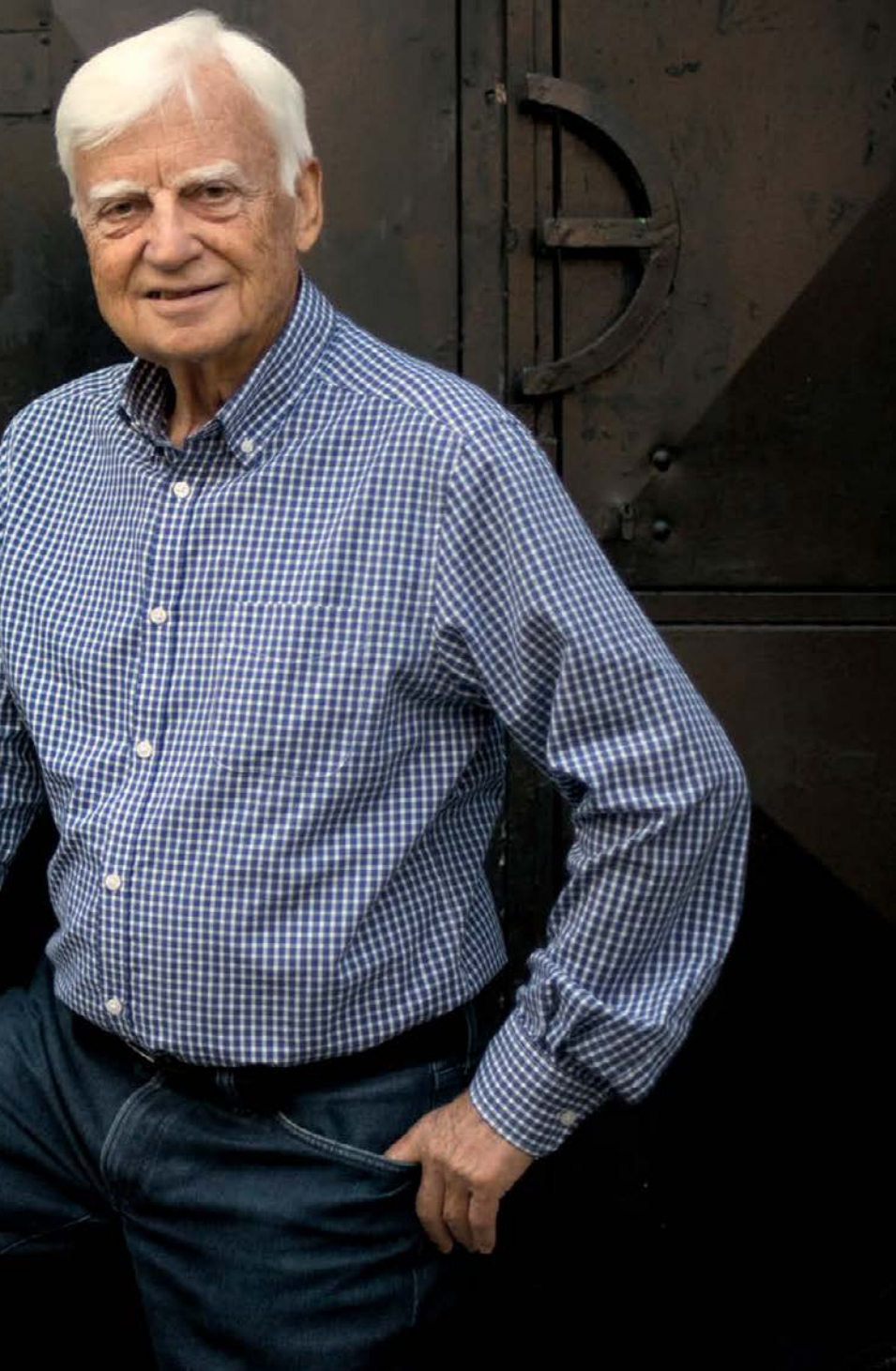
VREME: Predsjednik Srbije kaže u svom posljednjem obraćanju građanima da se priprema “druga Oluja” usmjerena na Srbe sa sjevera Kosova. Ovo mu nije prvi put. Naprotiv, tokom posljednjih godina više puta

je izjavljivao da se “Bljesak” i “Oluja” više neće ponoviti, pogotovo ne u kontekstu Kosova. Što Aleksandar Vučić ovim poručuje građanima?

IVAN ČOLOVIĆ: Vučić nam i ovom prilikom poručuje uglavnom isto ono što nam i on i najveći broj drugih srpskih političara, crkvenih velikodostojnika i predstavnika nacionalne kulturne elite poručuju već više od trideset godina. A oni nam poručuju da našem narodu opet preti opasnost da strada i nestane, da je opet došlo vreme kad treba zbiti redove i prestati s raznim glupim i sitničavim sukobima. Danas to znači stati

uz Vučića i prestati sa štrajkovima i blokadama saobraćajnica zbog “nevažnih stvari” kao što su radna mesta, plate, penzije i druge banalne stvari. Baviti se njima, svađati se zbog njih, u trenutku kad se nad narod ponovo nadvila opasnost nestanka, neogovorno je i za svaku osudu. Kurti može da planira “Oluju” i “Bljesak” ako baš hoće, ali mu to ništa ne vredi dok mi imamo Vučića i Vučić ima nas. Mislim da je to glavna, mada neizrečena, poruka ovog njegovog obraćanja javnosti, ovog njegovog motivacionog govora.

Ali, ovde su važne i neke Vučićeve eksplicitne poruke, pre svega njegove vrlo oštre

Fotografije: Marija Janković

reći o Zapadu, o licemerju Zapada, o tome da nas Zapadnjaci lažu kao i uvek, da su oni silni, bahati i arogantni, da nas oni varaju i uništavaju i da im je jedino stalo do njihovih dupeta... Istina, Vučić nije ovako prost kao ja, pa kaže "donji deo leđa" jer su zabrinuti samo kad im se zapreti nuklearnom bombom i nestašicom nafte.

Mislim da je ovaj Vučićev obračun sa Zapadom njegov pokušaj da od opozicije preuzme političke poene koja ona stiže kad za rat u Ukrajini optužuje NATO i Zapad. Pokazao je da može da skreše u lice Zapadu gore stvari nego bilo ko drugi. A skresao mu je i ovo: "Sram vas bilo

za sve što radite, izazivate krizu za krizom ovde".

Od dolaska aktualnog režima, upadljivo se obilježavaju godišnjice "Oluje". One su postale ključna prizma sagledavanja odnosa sa Hrvatskom, ali i ratova u bivšoj Jugoslaviji. U čemu je njihov politički i društveni značaj?

Da, i u ovom Vučićevom govoru "Oluja" je simbol srpskog stradanja, ne samo u Hrvatskoj, nego i svakog drugog, pa tako i onog koje navodno danas preti Srbima na Kosovu. To je novo. Simbol srpske "gol-gote" najčešće je stradanje kneza Lazara

i drugih junaka Kosovske bitke, koje se zatim ponavlja "od Kosova do Jadovna", kako glasi naslov jedne knjige episkopa Atanasija Jevtića.

Mislim da ova inovacija može da se objasni time što, kad je reč o ratu na Kosovu 1990-ih, politika sećanja vladajuće elite u Srbiji u poslednje vreme usmerena na to da se pronađu sećanja vredne pobede ostvarenu u tom ratu. Tako se danas zvanična Srbija rata na Kosovu seća manje kao stradanja i pogibije, a više kao slavne pobede. Zato je za sećanje na srpska stradanja trebalo naći nešto drugo, pa se pokazalo da tome zgodno može da posluži sećanje na "Oluju". Toga radi to sećanje je svedeno na kolonu izgnanika koji na traktorima beže od terora hrvatske vojske. U tom sećanju nema događaja koji su prehodili, iz memorije su izbrisani fajlovi sa ličnostima koje su napravile Republiku Srpsku Krajinu, njenu vojsku i policiju. Ko se još seća predsednika RSK Milana Martića i Gorana Hadžića? Ostala je samo paradigmatična slika stradanja srpskih civila, samo traktori, kojih – treba i to reći – nema u zvaničnoj hrvatskoj politici sećanja na "Oluju", pa se tako stiže utisak da se tu ne radi o istoj stvari.

Suočavanje sa prošlošću nikad nije daleko odmaklo, ali sada djeluje da Miloševićeva propaganda iz devedesetih postaje zvanična istorija. Kako smo do toga stigli? Što režim time želi postići i što postiže?

Ne bih rekao da suočavanje sa prošlošću u Srbiji nije daleko odmaklo. Odmaklo je, ali u pravcu na koji nisu računali oni koji misle da je takvo suočavanje put u pomirenje. Na primer, ministar policije Vulin misli da danas možemo mnogo jasnije i tačnije da sudimo o devedesetim godinama. To je, kaže on, do pre izvesnog vremena bilo skoro nemoguće, jer je posle 2000. godine navodno bilo zabranjeno pričati o podvizima i patnji srpskog naroda i zato su to bila, po njegovom mišljenju, najteža vremena. Ona su trajala sve dok predsednik Vučić nije, kako je Vulin objasnio, izborio pravo srpskom narodu da se seća i bude ponosan. Mi se danas često pitamo da li se Srbija vratila u devedesete i nismo baš sigurni da se to zaista dogodilo, a ministar Vulin, eto, nema dileme i radosno objavljuje da smo izišli iz mračnih dvehljaditih i vratili

■ Na delu je nova politika sećanja u Srbiji, kojom se sa prećutkivanja prešlo na heroizaciju onoga što su u ratovima devedesetih radile srpske političke i vojne vođe. U Republici Srpskoj druge politike nije ni bilo. Tamo su Karadžić i Mladić sve vreme neupitni junaci i njihovi likovi odavno su na muralima. To što su oni poslednjih godina i na muralima u Srbiji mogu da objasnim samo dobrodošlicom s kojom su ih u posledenje vreme pozdravili funkcioneri u vrhu srpske vlasti

se našim ponosnim junacima devedesetih. Ja se, moram da kažem, na izvestan način slažem sa Vulinom. I ja mislim da je Vučić zaslužan što je u Srbiji došlo do promene politiku sećanja na ratove devedesetih. Sve do pre tri-četiri godine ta politika išla linijom prećutkivanja onoga što su vojska i policija Srbije radile na Kosovu 1998 i 1999. godine, budući da su neki od njihovih glavnih komandanta bili osuđeni za ratne zločine. Ali poslednjih godina to se promenilo, sa prećutkivanja zločina prešlo se na evociranje ratnog junaštva. Vučić je od skoro zaboravljene pogibije regruta Vojske Jugoslavije kod karaule Košare u proleće 1999. godine napravio herojski mit, priču o novim kosovskim junacima i srpskim Termopilima, kako je on tu priču nazvao. Razume se, sećanje na borce sa Košara Vučiću je bilo potrebna samo kao primer, kao simbol herojstva koje je navodno pokazala cela srpska vojska i policija – uključujući njihove komandante osuđene u Hagu zbog odgovornosti za počinjene ratne zločine – hrabro i časno braneći srpsko Kosovo.

Beograd je išaran muralima i grafitima koji slave Ratka Mladića. Kako je i zbog čega čovjek osuđen na doživotnu robiju zbog genocida i najtežih ratnih zločina postao "nacionalni heroj" dobrog dijela javnosti? Što to govori o Srbiji?

I ovde je na delu nova politika sećanja u Srbiji, kojom se sa prećutkivanja prešlo na heroizaciju onoga što su u ratovima devedesetih radile srpske političke i vojne vođe. U Republici Srpskoj druge politike nije ni bilo. Tamo su Karadžić i Mladić sve vreme neupitni junaci i njihovi likovi odavno su na muralima. To što su oni poslednjih godina i na muralima u Srbiji mogu da objasnim samo dobrodošlicom s kojom su ih u posledenje vreme

pozdravili funkcioneri u vrhu srpske vlasti. Tako je Vulin, povodom polemike u vezi sa muralom s Mladićevim likom u Beogradu, rekao da mu je do Mladića više stalo nego do Nataše Kandić. Dakle, jednom srpskom ministru bliži je čovek osuđen zbog zločina genocida od osnivačice najvažnije organizacije koja se bavi prikupljanjem dokumenata o ratnim zločinima počinjenim u ratovima devedesetih u Jugoslaviji. Zašto?

Deo odgovora može se naći u govoru koji je Vučić održao na obeležavanju godišnjice "Oluje" pre dve godine. Tom prilikom on je rekao i ovo: "Imamo obavezu prema našoj deci, bar deci u Srbiji i Republici Srpskoj, da im istnim otvorimo oči, ne maštajući o tome da ćemo promeniti mišljenje sveta". To znači da ćemo se mi držati svoje istine, ma šta svet o nama mislio, da ćemo slaviti naše junaka, makar ih svet smatrao zločincima, jer svet nas ne voli i naše suze ne razume, ali mi sada imamo svog roditelja i možemo da se na njegovim grudima isplačemo. Ovo nije neka moja ironija, nego skoro doslovna parafraza Vučićevih reči. A on je rekao – opet moram da ga citiram: "Ponosan sam jer srpska suza, posle mnogo decenija, ima roditelja".

I kad smo već kod istorijskog revizionizma, kakve su sve dodirne tačke i razlike između Miloševićevog i Vučićevog režima? Kako se te sličnosti i razlike odražavaju na javni život Srbije?

Danas više primećujemo sličnosti nego razlike. Jedna razlika između Miloševića i Vučića je ona koju vidimo na Korakovim karikaturama. Milošević je tu introvetovan, oči mu se ne vide, on je lik koji deluje iz senke, iz bekstejdža. Nasuprot njemu, Vučić je stalno na pozornici, gleda nas svojim velikim očima sa svih strana i

sve vreme i zasipa nas vojnim beskrainim govorima. Ali, u suštini, on radi isto što i Milošević, učvršćuje ličnu vlast i nudi san o Velikoj Srbiji, koja se sad zove Srpski svet.

Ipak, pomenuću još jednu razliku između njih dvojice. Milošević se uspinjao rušeći institucije komunističke države, kojima je i bez njega vreme isteklo, a Vučić se uzdiže rušeći institucije demokratske Srbije u trenutku kad je došlo vreme da se one afirmišu i učvrste.

Sve u vemu, Vučić ostaje veliki dužnik prema Miloševiću. Već je mnoge političare i vojnike koje su mu služili rehabilitovao, uključujući tu ratne zločince, neki od onih koji su Miloševiću služili sad služe njemu. Ratove koje je Milošević vodio protiv suseda i protiv sveta Vučić je proglasio velikim, ako ne vojnim, ono svakako moralnim poredama. Scena je pripremljena za poslednji i najvažniji spomenik, spomenik Miloševiću. Neću se iznenaditi kad uskoro čujem da je konkurs za izradu spomenika Miloševiću otvoren, a još manje će me iznenaditi ako na konkursu pobedi autor spomenika knezu Lazaru u Beogradu ili neki njegov đak.

Prema istraživanju Demostata, opala je podrška Evropskoj uniji na trećinu građana Srbije, a znatno porasla podrška Rusiji i Putinu. Zašto se to dogodilo? I da li je Srbija po ovom pitanju zaista unikatna država u Evropi, kako kaže programski direktor Demostata Zoran Panović?

Nemam razloga da sumnjam u podatak da je podrška Putinu u Srbiji veća nego u drugim evropskim zemljama. Takođe ne sumnjam ni u podatak da Putina i njegov napad na Ukrajinu ovde podržava velika većina ljudi. To znam i bez Demostata. Ne bih hteo da potcenim važnost istraživanja javnosti kakvima se bave ova i druge

■ Milošević se uspinjao rušeći institucije komunističke države, kojima je i bez njega vreme isteklo, a Vučić se uzdiže rušeći institucije demokratske Srbije u trenutku kad je došlo vreme da se one afirmišu i učvrste

kad kaže da bi na izborima u Srbiji Vučića danas samo Putin mogao da pobeđi.

Ne treba mnogo mozganja da bi se znalo kako se to dogodilo, zašto najveći broj Srba veruje da su u ratu u Ukrajini osvajači Zapad i Ukrajina, a da je Rusija njihova žrtva, koja se od agresora hrabro brani. Kako da ne veruju kad o agresiji Zapada na Ukrajinu slušaju svakodnevno, kad o tome govore i vlast i najveći deo opozicije i mnogi intelektualci. Evo, dok smišljam kako da vam odgovorim na ovo pitanje, sa naslovne strane "Večernih novosti" (nedeljno izdanje, koje često kupujem) gleda me predsednik Srpske književne zadruge i poručuje mi: "Zapad je družina lopova koja je navalila na Rusiju".

U javnosti se često govori o rusofiliji ili, kako neki naglašavaju, putinofiliji. Što stoji iza toga?

Verovatno ima toga, ali ja na rusofiliju ovde retko nailazim. Mislim da se olako rusofilijom proglašava nešto čega ovde zaista ima dosta, a to je mržnja prema Zapadu. Šta radi Putin u svojoj zemlji ovde malo ko zna i malo koga interesuje, a kad bi nešto od toga saznali, verujem da se mnogima ne bi dopalo.

Mada, kad malo razmislim, možda sam ja, u stvari, rusofil, bar kad je reč o ruskoj književnosti. I ja mislim da je glupa i kontraproduktivna politika kažnjavanja Rusije zbog agresije na Ukrajinu, kojom se se sankcioniše čitanje klasika ruske književnosti. Poslednjih dana mučim moje ukučane recitujući im Ljermontova, Majakovskog i jednu antiratnu pesmu Nikolaja Njekrasova koja govori o majkama poginulih vojnika, koje ne mogu da zaborave svoju decu kao što ni tužna vrba ne može da podigne svoje do zemlje spuštene grane.

Da je kažnjavanje ruskih klasika zbog Putina glupo i kontraproduktivno, vidi se najviše po tome što je to prorуска propaganda maksimalno iskoristila da smisao

celog rata svede na obračun Zapada sa kulturom i civilizacijom. Tako je donedavni direktor Zavoda za izdavanje udžbenika u jednom članku u "Politici" zamerio zapadnim rokerima što su nekada ustajali protiv raznih nepravdi, a sad su ostali nemi pred izbacivanjem ruskih knjiga iz biblioteka i školske lektire. Može da razume, kaže on, što su se rok muzičari na Zapadu u ovom ratu politički opredelili za jednu stranu, što su jednostrano i navijački subjektivni, ali kako ih nije sramota da čute kad je napadnuta književnost, kad je napadnuta kultura. O tome što je napadnuta jedna zemlja, što je razoreno desetak gradova, što je pobijeno hiljade civila i raseljeno nekoiko miliona ljudi, o tome možemo da raspravljamo i da imamo različita navijačka mišljenja. Ali, kad je napadnuta književnost, kad je napadnut, kako se autor učeno izrazio "univerzalni prostor kulture", e, onda je to neoprostivo i čutanje pred tim zločinom je sramno. To se, utešio nas je autor ovog članka, Srbima nikad ne bi dogodilo, oni nikad nisu dali prednost politici nad kulturom. Niko ih tome nije naučio, oni su za kulturu spontano, takoreći prirodno vezani. "Iako bez filozofskog uobličavanja principa svoga istorijskog bitisanja", objasnio je učenim rečima autor ovog članka, "Srbi nikada nisu podlegli ovoj permutaciji".

Tokom devedesetih mnogi javne ličnosti su istupale protiv ratova i drugih nepočinstava Miloševićevog režima. Mnogi smatraju da sada više nije tako, te da je zavladao konformizam i moralni relativizam...

I devedesetih je javno protiv rata i nacionalizma ustalo relativno malo ljudi. Ipak, bilo je i to dovoljno da možemo reći kako je tada postojao aniradni pokret. Pitanje je da li bi ga bilo kad bi se Srbija opet našla u ratu. Poslednjih trideset godina mlade generacije nisu vaspitavane tako da bi se od njih moglo očekivati da budu

■ Mislim da se olako rusofilijom proglašava nešto čega ovde zaista ima dosta, a to je mržnja prema Zapadu. Šta radi Putin u svojoj zemlji ovde malo ko zna i malo koga interesuje

agencije, ali ja sam navikao da mišljenje javnosti tražim u onome što joj se kao mišljenje nudi. Moje istraživačko iskustvo, zasnovano na analizi medija, drži me u uverenju da je mala razlika između onoga što se javnosti poručuje i onoga što će vam javnost reći ako je pitate šta misli. Istina, prateći šta kažu mediji, ja ne mogu da odnos između mišljenja za i mišljenja protiv prikažem u procentima, ali mislim da nikog ne treba da iznenadi nalaz Demonstrata da je, u odnosu na rat u Ukrajini, čak 80 odsto ispitanika na strani Putina. I mislim da je Panović u pravu

kritički raspoložene prema nacionalizmu i militarizmu, prema nacionalističkim i militarističkim mitovima. Moguće je da među njima ima i onih koji nešto više i nešto drugačije znaju od onoga što im nude škola i nacionalistička elita. Rat u Ukrajini, reklo bi se, za njih nije dovoljno jak motiv da bi se usprotive mejnstimu koji taj rat pozdravlja. Da li bi ih na otpor pokrenuo novi rat na Balkanu? Bolje je da to ne saznamo, bolje je da na taj ispit ne moraju da iziđu. Nešto slično se može reći i za intelektualce koji ćutke trpe, ako ne i odobravaju, politiku rehabilitacije ratnih zličinaca i mržnje prema susedima. Možda bi i oni, ako bi počeo novi rat, imali nešto da kažu protiv? Ali i za njih je bolje da se o tome sad izjasne, a ne kad bude kasno, a ne – kako je govorio Srđa Popović – da rone gorke suze posle.

Već dugi niz decenija neumorno se borite protiv nacionalizma, šovinizma, svih vrsta autoritarnosti, nasilja, ratova, uporno se zalažete za demokraciju, ljudska prava, vladavinu zakona... U tom kontekstu, uticali ste na mnoge generacije. Kako se poslije svega osjećate?

Hvala što mislite da moj rad ljudima nešto znači. Volim da to čujem jer se ponekad pitam da li bi bilo bolje da sam radio nešto drugo. A to misle i neki moji kritičari, koji kažu da sam propustio da stvorim važno naučno delo jer sam se bavim politikom, jer brkam politiku i nauku, što nikako ne valja. Jedan mi zamera što sam alergičan na nacionalizam, jer da nisam, video bih i njegove lepe strane, drugi me optužuje da sam žrtvovao nauku politici jer u politici – a posebno u onoj koju spozorišu srpski neprijatelji u inostranstvu – ima para, dok je nauka sirota i pravi naučnik od Soroša i sličnih ne može da dobije ni dinar. Treći kaže da je ceo moj opus, u stvari, bezvredna gomila novinskih članaka. Zato mi je drago što ima i onih koji misle da je meni i, uopšte, istraživačima u društvenim i humanističkim naukama, ne samo dozvoljeno da kritički preispitujemo dominantnu ideologiju i na njoj zasnovanu politiku, nego da nam je to primarni zadatak. Zahvaljujući takvim mišljenjima, moj odgovor na vaše pitanje kako se posle svega osećam, glasi – osećam se sasvim OK.

FILIP ŠVARM

Ludnica ili ogledno dobro

Vest je da je, imajući u vidu ukupne rezultate republičkih izbora od 3. aprila, Kamberijeva koalicija u Bujanovcu ubedljivo pobedila Vučićev SNS rezultatom 6473:4415, čime može da se pohvali malo koji grad u Srbiji. Vest je i da je Ivica Dačić, taj notorni zaštitnik državnih i nacionalnih interesa, ispao prepodobni ljubitelj demokratije kada je obnarodovao da odustaje od prigovora na izborni proces

Verovali ili ne, parlamentarni izbori u Velikom Trnovcu su završeni, a lider Koalicije Albanaca doline Šaip Kamberi je, iz petog pokušaja, dobio mandat u Skupštini Srbije. To je potvrdila i Republička izborna komisija (RIK), a da je živ Mladen Delić svakako bi uzviknuo ono čuveno: "Ljudi moji, je li to moguće!", a ne bismo mnogo pogrešili i ako dodamo: "Ludnica, šta je ovo!". Mada se, za razliku od prethodnih pokušaja, ovoga puta od ranog jutra videlo da će izbori biti završeni – umesto uzavrele atmosfere na ivici incidenta, u biračkom odboru je vladala idilična i drugarska atmosfera, samo je falilo da neko donese pivo i rakijicu.

Bahato ponavljanje izbora po prigovorima Socijalističke partije Srbije (SPS) kao da je mobilisalo Albance sa izbornog mesta broj 6 u ovom selu kod Bujanovca. Od 1089 upisanih, za Koaliciju je glasalo 698 birača, više nego dovoljno za prolaz, ali su 30. juna ukupno desetak glasova dobili i SPS, naprednjaci i NADA. Ovo svakako ne bi bila vest u nekoj drugoj sredini, ali jeste u etnički čisto albanskoj kakva je Veliki Trnovac.

Vest je i da je, imajući u vidu ukupne rezultate republičkih izbora od 3. aprila, Kamberijeva koalicija u Bujanovcu ubedljivo pobedila Vučićev SNS rezultatom 6473:4415, čime može da se pohvali malo koji grad u Srbiji, koja duže od sto dana čeka izborne rezultate i formiranje zakonodavne i izvršne vlasti.

ZAVRŠENA PRIČA

Ovaj savez je osvojio ukupno oko 10.000 glasova, a ako se uzme u obzir da je još tri hiljade ljudi glasalo za drugu albansku

listu, jasno je da su Albanci veoma zainteresovani da se za svoja prava bore kroz institucije.

Iz Velikog Trnovca je takođe i vest da je lider socijalista Ivica Dačić, taj notorni zaštitnik državnih i nacionalnih interesa, ispao prepodobni ljubitelj demokratije kada je obnarodovao da odustaje od prigovora na izborni proces, verovatno sprečivši dalje mrcvarenje i Trnovčana i Kamberijevog izbornog štaba, koji je najmanje pet meseci u neprekidnoj kampanji.

"Želim da kažem da ćemo staviti državne interese iznad političkih ili stranačkih. Znači, mi nećemo ulagati nikakve prigovore, žalbe niti bilo šta, ne zato što je sve bilo regularno, nego da se ovo ne bi pretvorilo u igru bez granica i da ne bi bilo beskonačnog ponavljanja ovih izbora, tako da mi nećemo ulagati nikakve prigovore, što se nas tiče ta priča je završena", rekao je Dačić neposredno posle velikotrnovačkog glasanja, na kome je Kamberi "otkinuo" mandat upravo socijalistima.

Niko, međutim, ni njega ni naprednjake, kao ni ljude koji sede u RIK-u, nije pitao zašto brigu za narod i državu nisu pokazali ranije, nego su svi oni koji odlučuju u ovoj zemlji dozvolili da Srbija postane predmet sprdnje. I da li neko veruje da bi se izbori pet puta ponavljali u nekom selu u okolini Leskovca, Indije ili Topole, sasvim svejedno? Naravno da ne bi, što samo potvrđuje tezu da jug Srbije možda nije ludnica, ali jedno veliko ogledno dobro svih vlasti decenijama unazad, u kome su i Albanci i Srbi zamorčad navodne demokratije, svakako jeste.

Albanci su pobjedu proslavili skromno, što bi se reklo "u skladu sa situacijom i u

